

AD ACTA.

KOFFEREKRŐL.

- Egy előkelő hétel halljában egy hölgy és két úr ül.
- A hölgy vörösbarna haju, gyöngén markirt vonásu, a nagy, zöld szeme féloldalvást néz, alakja kifogástalanul szép. Kéregbarna utiköpenyt visel, nem nagy kalapot, melyet egy élethű, pompás zöldszinü tollkigyó fog körül. Balkezén nincs keztyü s ez a kéz olyan szép, hogy egymagában is széppé tenne egy asszonyt.
- Az urak közül egyik kicsit kövér, kicsit kopasz, de igen kedélyesen tud nevetni, jóízűen mosolyogni, ami nem csak hívőléleknek a jele, hanem a gazdagságnak is.
- A másik szikár, érdekes arcú férfi. Feje hosszas, arca kávébarna, hunyorgató szeme éles, hideg s mint a régi jó regényekben mondják: szája körül bizonyos gúnyos vonás húzódik meg.
- A hölgynek a két úr közül, egyik az ura. Hogy melyik? azt találja ki az olvasó.
- A hallban exotikus üvegvirágokban ég a villany, az ajtón egymást érik az érkező utasok s az egyenruhás szolgák fehér angol koffereket, vászonhuzatos, óriási kosarakat hurcolnak le s fel a lépcsőkön.
- „Érdekes egy ilyen hétel“ — szólt az asszony.
- „Én különösen a nők kofferjeit szeretem nézni“ — felelte az egyik férfi. „És szeretem találgatni, mi minden titkot rejt egy ilyen koffer és rejtett vagy fog még rejteni.“
- Az asszony vállat vont.
- „Mit rejtene? Legfőleg egy csomó titkosan rejtettet szépitőszert.“
- „Vagy egy csomó vándorló szerelmeslevelet“ — mosolygott a másik férfi.
- „Ezt is, azt is — hagyta rá az előbbi. Azonban tartsunk sorrendet. Az első esztendőben — nem szükséges, hogy túlbőkezűek legyünk az esztendő osztogatásában — a finom, egyszerű, szolid fehérenemű között: a férfi vőlegénykori szerelmes levelét, a szülők arcképét, a nagymama utolsó levelét, az imádságos könyvet, mellette az ibolya parfümös üveget, a szépen becsomagolt hat pár keztyüt, a hagyományos feketeselyem diner-ruhát. Később a férj szerelmes levelei már nem utaznak, a papa-mama fotografiája detto s a szolid fehérenemű helyét merészebb fehérenemű foglalta el. A parfüm többé nem ibolya, izgató francia illat, hat pár keztyü helyett most már tizenkét

pár alszik a selyem-kazettában s a dinerhez már nem magasnyaku és egy szál fekete selyemruha utazik, hanem négy és elől-hátul mélyen kivágva. Az imádságos könyv azonban most sem hiányzik. És soha sem hiányzik. Ő rejtegeti szent lapjai között az első szerető levelét, később a második szerető levelét... Azonban menjünk tovább... Amint mulik az idő és nőnek az asszonynak életévei, úgy szaporodik az utikoffernek mind exotikusabb tartalma. Az imádságos könyv szomszédságába titokzatos emléktárgyak kerülnek: szivarszipka, kézelőgomb, egy kettétört pohár, egy óranak az egyik fedele, mintha osztzkodtak volna a két födelen. És közben az érdekes koffer hordja és viszi a sok szennyes ruhát, melyet a családi háztartás szokott fehérre mosni.“

□ Az asszony ásitott s hanyagul felhúzta szép kezére a keztyűjét. A két férfi mosolygott. Egyik jóízűen, a másik erőltetve. S a portás jött jelenteni, hogy a kocsit itt van...

GYEREKEKRŐL.

- A nyáron minden délután négy órakor lejött a kertbe Laci a tanítójával és elővették a földrajzot, melyből Laci juniusból megbukott. Meg a számtant, melyből szinte megbukott. Nemkülönben a történetet is.
- Laci, az a bizonyos Laci volt, kinek nevét a szomszéd nyaralóból legalább háromszázszor hallottam egy nap kiáltani: „Laci, szedd elő a könyvedet!... Laci, gyere le a fáról!... Laci, pofont kapsz!... Laci, ne kinzd a kutyát!...“
- Már úgy ismertem Lacit, mint a tenyeremet. Mert vásott, kötnivaló kölyök. Szájas, vakmerő, lusta, hencegő, nagyzó, kötelességet nem ismerő, tekintélyt nem tisztelő csirkefogó.
- Ha leültek a kertben, a tanító és ő, a tanulása ilyenformán ment:
- Tanító: Hol fekszik Montenegro?
- Laci: Montenegro Bulgária fővárosa.
- Tanító: Legalább százszor elmondtam már, hogy Montenegro egy külön tartomány és nem lehet Bulgária fővárosa. Hol jár az esze?
- Laci: Az este az Arénában voltunk. Megnéztük az ártatlan Zsuzsit. Fess volt a Küry.
- Tanító: Majd adnék én magának színházat! Kurtavasat, koplalást.

□ Laci (ostor nyelet farag): A színház a legjobb nevelő eszköz. Én voltam már mindegyik színházban és ismerem az összes színészeket. Mikor vig darabot adnak, hazafiast, vagy operettet és olyat, amelyikben tündérek vannak, a mama elvisz engem meg a Mariskát. A színház a műveltséghez tartozik.

□ És tényleg, sokszor láttam Lacit és Mariskát, hol az egyik, hol a másik színházban. És Laci mindannyiszor olyan izgatott érdeklődéssel nézte az előadást, mint ahogy a boldogult óbudai titkos színházban nézhatték a kopasz kaszinói urak a színpadon történő ing-váltást vagy ehez hasonló, épületes művészetet.

□ És az ilyen tizesztendő Lacikkal és Mariskákkal majdnem naponta találkozunk a színházakban. Az anyák lázasan kutatják azokat a darabokat, amelyikben vagy egy szál tündér, egy angyal vagy ördög szerepel s a pubit és médit azonnal mosdatják, fésülik, kacér ruhában öltöztetik és viszik őket színházba.

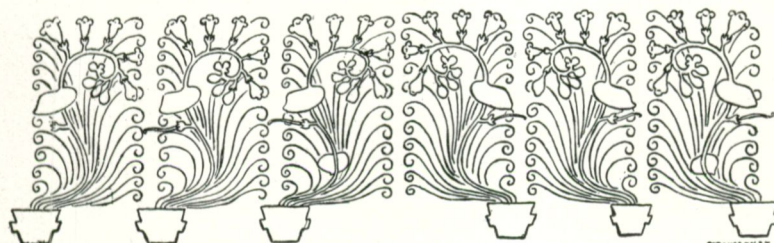
□ Az Operában, Hoffmann meséi előadásán, mert az első felvonásban a primadonna mint baba mutatkozik, hát a páholyok tele vannak gyerekekkel. Hogy a második felvonásban demimonde lesz a babából, az nem baj. Ugy sem érti a gyerek s ha kérdez valamit, a mamák szépen hazudoznak. Eltagadnak,

letagadnak, a karzaton ellenben felvilágosítják a gyereket.

□ Förtelmes rossz szisztémák. Ahelyett, hogy a modern gyerekeket is ágyba dugnák este nyolc órakor, mint a régieket és tizenhét esztendőskoruknál előbb nem mutatnák meg nekik a színházat, ezt a fantázia-korcsmát és illúzió erdőt, melyben a felnőttek közül is sokan becsipnek és eltévednek. A régi gyerekek tizenhét esztendőskorukig a becsületes Schmidt Kristóf könyveit olvasták és Dickens: Tivist Oliverjét.

□ Ez az én Lacim és Mariskám ellenben, mire tizenhat esztendősek lesznek, már látták Sarah Bernhardt kánkánt táncolni, Dusét énekelni és Márkus Emmát naivát játszani. Már bejárták Ausztriát, Svájcot, Velencét és a lexikonból becsukott szemmel is rányitnak: hogy lesz az ember? című, embrió képekkel magyarázott cikkre. Hja, a közoktatásügyi miniszter csak a korcsmazó, szivarozó, pornografiát olvasó gyermekekre vigyázhat fel s a színházban járó gyerekekre nem futja az idejéből. Meglehet, a miniszter úgy gondolkodik: minthogy a színház úgy is uri multság, a gyerekek színházba nem járása tartozzék az uri anyák reszortjához.

LUX TERKA.

Mousson J. T. rajza

Napsütésben.

Vadul dobálja csókjait a nap,
Mint nászos férfi első éjszakáján,
S az életpattantó sok csóknak árán
Tűzkigyók cikáznak szivünk alatt...

Az ég mindenfelé tüzet lehel.
Kopár kertekben bokrok és virágok
Halálra égnek. Én lihegve járok
Köztük s a halál mámore lep el...

Piros szivembe véres tüzek vernek,
Az élet lassabban buzog belőle,
Szemem vérelesen mered előre
S mindent furcsának látok, mint egy gyermek...

Szabó István.